

בין המצרים

חזק ונצח כפיצול לנצל כראוי
את שלשת השבועות של 'בין המצרים'.
שזור בלמודים יפים שנתן לקחת לכל השנה.

שמח, ובשקט יעסקו בלקונן ולבכות על חרבן
הבית.

אחי האהוב, עכשו בשלשת השבועות ימי 'בין
המצרים' – צריכים להתחזק מאד באמונה, לדעת
שהשם יתברך ברא את העולם, הוא מנהל הכל,
הוא אתי, עמי ואצלי. כי חכמינו הקדושים אומרים
(ברכות לג.): "מי שיש בו דעה – כאלו נבנה בית
המקדש בימיו", מי שיש לו שכל; זה כמו שבית
המקדש אצלו אינו חרב, מה הכוונה דעת ושכל?
הכוונה לאמונה, כמו שכתוב בפסוק (דברים ה, לה):
"אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד
מלבדו", כי זה חרבן בית המקדש, זה ששוכחים
מהשם יתברך, זה שמדמינים שהעולם מתנהג
בטבע, מקרה ומזל; על כן אנחנו צריכים להתחזק
מאד באמונה, כך נזכה לצאת מהגלות, אנחנו נזכה
לביאת המשיח.

איך זוכים לאמונה חזקה וברורה? על ידי
תפלה; על ידי שמבקשים מהשם יתברך על כל
מה שצריכים, על ידי שמודים להשם יתברך –
מתקרבים מאד אל השם יתברך; לכן עכשו בימי
'בין המצרים' תתחזק בענין של ללכת בכל יום

דע לך ששלשת השבועות, ימי 'בין המצרים',
שנוהגים בהם הלכות אבלות – הם ימים שאפשר
להצליח מאד בעבודת השם יתברך, ואנשים טועים
בזה, אנשים חושבים ששלשת השבועות הם ימים
של עצבות ומרה שחורה, אבל האמת היא שזה
בדיוק הפוך, הם ימים שאפשר להתקרב מאד אל
השם יתברך.

פעם שוחחו עם מוהרנ"ת, ספרו לו שיש
יהודים כשרים שאומרים שיש להם ירידה בימי
'בין המצרים'; אמר מוהרנ"ת: "זה לא נכון, ימי 'בין
המצרים' הם ימים שאפשר להתקרב מאד אל השם
יתברך, על ידי לימוד התורה, על ידי שמתפללים
ועושים מעשים טובים".

על כן תנצל את הימים בלימוד ותפלה, ואפילו
שנוהגים בדיני אבלות – אבל תהיה בשמחה,
תסתובב עם חיוך. כפי שהצדיק הקדוש החוזה
מלובלין זכותו יגן עלינו אמר לצדיק הקדוש בעל
הישמח משה זכותו יגן עלינו: "צהלתו בפניו
ואכלו בלבם", מבחין אנחנו שמחים, והלב
שלנו – בוכה, אנחנו שמחים עם המצוות שאנחנו
מקימים; כך היה אצל כל הצדיקים, וכך הם למדו
את התלמידים שלהם, שיחיו במצב רוח

אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לַחֲזֹר בְּתִשְׁבָּה, אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהַפְסִיק לְבָכוֹת, גַּם כְּשֶׁנִּרְאָה שֶׁהַדְּבָרִים הֵם רָעִים, זֶה נִרְאָה נוֹרָא – צָרִיכִים לְהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁמֶהֱשֵׁם יִתְבָּרֵךְ לֹא יוֹצֵא רָע, הַכֹּל לְטוֹבָה, כִּי חֹס וְשָׁלוֹם כְּשֶׁבוֹכִים, חוֹשְׁבִים שְׂרוּצִים לְהִרְע לָנוּ – אֲזִי נַעֲשִׂית בְּכִי לְדוֹרוֹת; לֹא מְדַבֵּר עַל לְבָבוֹת אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּלְהִשִּׁיחַ אֶת הַלֵּב, לְהִשִּׁיחַ אֶת הַכֶּאֱבִים שְׁעוֹבָרִים; אֶת זֶה טוֹב מְאֹד לַעֲשׂוֹת, זֶה הָעֲבוּדָה שֶׁמִּשִּׁיחַ יִכְנִס בְּכֹל הָעוֹלָם, 'מִשִּׁיחַ' מִלְּשׁוֹן 'מִשִּׁיחַ אֱלֹמִים', מִשִּׁיחַ יַעֲשֶׂה שְׁכָל הָאֱלֹמִים יִשְׁוּחֲחוּ וְיִסְפְּרוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ; מְדַבֵּר עַל לְהִתְלוֹנֵן, זֶה נוֹרָא, 'לְהִתְלוֹנֵן' וְלְהִשִּׁיחַ אֶת הַלֵּב אֵלּוּ שְׁנֵי דְבָרִים שׁוֹנִים, כְּרַחוּק מְזֶרֶח מִמַּעַרְב; 'לְהִתְלוֹנֵן' זֶה 'טוֹמְאָה', 'עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה', וְלְהִשִּׁיחַ אֶת הַלֵּב – זֶה 'קְדוּשָׁה'; אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהֶאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁמֶהֱשֵׁם עוֹשֶׂה זֶה טוֹב, מֶהֱשֵׁם יִתְבָּרֵךְ לֹא יוֹצֵא רָע, וְכִשְׁדְּבָרִים כּוֹאֲבִים – צָרִיכִים לְבּוֹא בְּתַחֲנוּנִים לְבַקֵּשׁ מִתְּנַת חֲנָם, לְבַקֵּשׁ מִהֶשֶׁם יִתְבָּרֵךְ שִׁירָחֵם.

מוֹהֲרֵנִי הִיָּה אוֹמֵר, כְּשֶׁאָדָם נֶאֱנָח, הוּא מִתְלוֹנֵן, אוֹמְרִים בְּשָׁמַיִם שִׁיתָנוּ לוֹ עוֹד יוֹתֵר עַל מֶה לְהִתְאַנֵּחַ, וְכִשְׁאָדָם מוֹדָה וּמְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, עַל כָּל דָּבָר הוּא אוֹמֵר: "בְּרוּךְ הַשֵּׁם", "הוֹדוּ לְהַשֵּׁם" וְכו' – אוֹמְרִים בְּשָׁמַיִם שִׁיתָנוּ לוֹ עוֹד יוֹתֵר טוֹב, שִׁיְהִיָּה לוֹ עַל מֶה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל, וּבְגִלָּל זֶה בּוֹכִים עַד הַיּוֹם כָּל שָׁנָה בְּתַשְׁעָה בָּאָב, כִּי נֶאֱנַח, הִתְלוֹנְנוּ עַל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רַחֲמָנָא לְצִלָּן.

עַל כֵּן תִּתְחַזֵּק מְאֹד לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִסְלַק מֵאֲתָנוּ אֶת יְמֵי 'בֵּין הַמִּצְרִים', הוּא יִתֵּן לָנוּ רַק טוֹב, מִן הַשָּׁמַיִם אוֹמְרִים:

לְהִתְבוֹדְדוֹת, תִּמְצָא לָךְ מְקוֹם שְׁקֵט וְשֵׁם תְּשִׁיחַ אֶת לְבָבְךָ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, תִּבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ עַל כָּל מֶה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ, תִּבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ עַל רוּחָנִיּוֹת וְגַם עַל גִּשְׁמִיּוֹת, תְּדַבֵּר עִם הַתְּפִלּוֹת הָאִישִׁיּוֹת שֶׁלָּךְ בְּאִיִּדִישׁ, זֶה יִבְנֶה אֶת הָאַמוּנָה שֶׁלָּךְ, אַתָּה תִּזְכֶּה בְּמִשְׁךְ הַיָּמִים לְאַמוּנָה בְּרוּרָה, הַדַּעַת שֶׁלָּךְ תִּבְנֶה חֲזָק, עַד שִׁיְהִיָּה אֲצִלָּךְ בְּנֵין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אַתָּה תִּגְאֹל מִכָּל הַגְּלִיּוֹת שֶׁלָּךְ.

אֲבָל צָרִיכִים הִרְבֵּה סְבָלָנוֹת, בְּהִתְחַלָּה הָעֲבוּדָה הַזֹּאת תִּהְיֶה לָךְ קֶשֶׁה, כִּי כָּל זְמַן שֶׁהָאַמוּנָה עוֹד לֹא בְּרוּרָה וּמְזַכָּכָה – אֵין אֶת הַרְגֵּשׁ לְתַפְלָה וְהִתְבוֹדְדוֹת, מִתְחִילִים לְהִתְפַּלֵּל, מִתְחִילִים לְהִתְבוֹדֵד, וּמִתְעַיִפִים, מִתְחִילִים לִפְהֵק, עַד שְׁעוֹזְבִים אֶת הָעֲבוּדָה הַקְּדוּשָׁה, וּבְגִלָּל שֶׁלֹּא מְרַגִּישִׁים שֶׁהַתְּפִלּוֹת מִתְקַבְּלוֹת, לֹא מְרַגִּישִׁים שֶׁמְקַשִּׁיבִים וְכו', מְרֹב שְׁחוּטָאִים, עוֹשִׂים עֲבִירוֹת – נַעֲשִׂים "עֲנָנִין דְּמַכְסִּין עַל עֵינָיִן" (זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ פָּרָשַׁת פֶּנְחָס, דָּף רנב.), לֹא מְרַגִּישִׁים אֶת הָאַמוּנָה, אֲבָל כְּשֶׁמִּתְחַזְּקִים בְּהִרְבֵּה סְבָלָנוֹת, אוֹחֲזִים בְּעֲבוּדָה הַזֹּאת יוֹם אַחֲרֵי יוֹם, שְׁבוּעָה אַחֲרֵי שְׁבוּעָה, וְכֵן הֵלָאָה – זֻכְרִים לְאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכָּכָה, עַד שֶׁכֵּאלוֹ נִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו.

עַכְשָׁו בִּימֵי 'בֵּין הַמִּצְרִים' כְּשֶׁאֲנַחְנוּ אֲבִלִים עַל חוֹרְבַן הַבַּיִת – אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לַחֲזֹר בְּתִשְׁבָּה, אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְתַקֵּן וּלְהִתְחַלֵּל לַחֲיוֹת עִם אֲמוּנָה חֲזָקָה, לְהֶאֱמִין בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁמֶהֱשֵׁם עוֹשֶׂה הוּא טוֹב; כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (תַּעֲנִית כט.), כְּשֶׁהַמְּרַגְּלִים חֲזְרוּ עִם לְשׁוֹן הָרַע עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – כָּל הַיְּהוּדִים בָּכוּ, וְאָז אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: "אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנָם, אֲנִי קוֹבֵעַ לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת", וְאָכֵן בַּיּוֹם הַזֶּה, תַּשְׁעָה בָּאָב, שְׁנֵי בְּתֵי הַמִּקְדָּשׁ נִחְרְבוּ.

אותם לכף זכות, כפי שתכמנו הקדושים אומרים (שבועות ל). על הפסוק (ויקרא יט, טו): "בצדק תשפט עמיתך", הוי דן את חברך לכף זכות, כך הקדוש ברוך הוא ידון אותנו לכף זכות, כי (שבת קכז:): "הדן חברו לכף זכות דנין אותו לזכות", ואפילו שרואים אדם עם חסרונות – צריכים להאמין בדברי חכמינו הקדושים (ברכות נז): "אפילו ריקנין שפך מלאים מצות כרמון".

כשאדם חי עם קצת ישוב הדעת אף פעם לא תהיה לו שייכות עם מחלקת, לתקן אחרים וכו', כי מי שחי עם ישוב הדעת, הוא יודע שיום אחד אצטרך לעזב הכל, יום אחד יגיע המלאך... ואצטרך לעזב הכל, אעזב את העולם, הנשמה שלי תעלה וכו'; אדם כזה לא מתקוטט עם אחרים, ואפילו שיסיתו אותו וכו', שמצוה לריב וכו' – הוא יברח מהמצוות מסוג זה.

כל אחד בטוח שהאמת אצלו, אבל זה בטוח: "א-מת" יום אחד: "אהי' מת", שום דבר לא יעזור, לא כסף, לא כבוד, לא גבורה וכו', ואז אראה את האמת הטהורה, (ירמיהו י, י): "וה' אלקים אמת", רק הקדוש ברוך הוא אמת, והתורה הקדושה; אז למה צריכים לשנא אחד את השני? למה ששני אחים לא ידברו מרוב שנאה שהאח נמצא בחסידות אחרת או בקהלה אחרת וכו'? למה ששני שכנים ששניהם הם יהודים כשרים לא ידברו בגלל שהשכן השני הולך אצל רבי, ראש ישיבה אחר וכו'? זו הגלות המרה, ורק בגלל זה סובלים צרות, (לא מדבר על מינים ואפיקורסים שעל פי תורה צריכים להפרד מהם, מדבר על יהודים מאמינים בה' ובתורתו), ומי יודע כמה פרנסה יהודים מאבדים בגלל מחלקת,

"תראו את היהודי הזה שאין לו כלום, יש לו צרות ויסורים, ובכל זאת הוא מודה להשם יתברך, הבה נתן לו עוד טוב"; מוהרא"ש מפרש את הפסוק (תהלים קלו, א): "הודו לה' כי טוב", תודה להשם, תגיד תמיד 'כי טוב', הקדוש ברוך הוא הוא טוב, כך יהיה "כי לעולם חסדו", תמיד אתה תודה להשם יתברך על חסדיו; כי על ידי שמודים להשם יתברך רואים ישועות ורפואות פלאיות, רואים נסים גלויים.

כשאנחנו מתאבלים על חורבן בית המקדש, אנחנו אומרים "תיקון חצות", ואנחנו אומרים בתשעה באב: "איכה ישבה בדד", ואת הקינות – זה על החורבן של ימינו; אנחנו בוכים על גלות השכינה, כמה אנחנו רחוקים מהשם יתברך, אנחנו בוכים על החורבן של עצמנו.

רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קא): "אין אומרים חצות על העבר", אלא "על מה שנעשה עכשו עם האדם", צריכים למצוא את עצמנו בתוך הפסוקים ולהשיח את הלב אל השם יתברך, לבקש ממנו שיקרב אותנו אליו, שנחיה עם אמונה, נחיה עם השם יתברך, לא להסיח את הדעת מהשם יתברך, וחס ושלום לא לעכב את הגאולה, ושלם תהיה לנו שייכות עם מחלקת שמונעת את הגאולה, כמו שתכמינו הקדושים אומרים (יומא ט), בית המקדש השני נחרב על ידי מחלקת ושנאת חנם, "ועדיין מרקד בינן", ועדיין יש את העבירה של מחלקת וששונאים זה את זה, וזה מעכב את הגאולה.

על כן כשאנחנו נמצאים בשלשת השבועות, בימי 'בין המצרים', תתחזק להסתכל במבט טוב על השני, ולחפש דברים טובים אצל אחרים, ולדון

זה כל כך נורא, אפילו יהודים כשרים נתפסים בזה, יש אנשים שנכנסים לדמיון שהם צריכים לתקן את העולם, ורק הם נמצאים אצל האמת, וכולם צריכים להתכופף תחתם, ואם לא – מצוה לרדוף אותם השם ישמרנו, כי הסמ"ך מ"ם מגיע אל האדם מחפש כיהודי כשר, הוא מסית את האדם שיתקוטט עם אחרים בלבוש ש'צריכים לתקן את העולם' וכו'.

אבל באמת צריכים לדעת שאין אדם בלי חסרון, כל אחד נברא עם מום וכו', והעבודה היא לזכך ולהשלים את עצמנו, אבל על השני אסור להסתכל במבט רע, וחס ושלום לחפש את החסרונות, וכשהיצר הרע מגיע להסית לחפש רע אצל אחרים – שיזכרו בחטאות נעורים, וגם איפה אוהזים עכשו וכו', ואפילו שהאדם הוא למדן גדול, וגם יהודי חשוב, חסיד – הוא צריך להתבונן איפה הוא אוהז בעולם בענינים האישיים שלו (פג"ה), שעולות מחשבות לא טובות השם ישמרנו, וחס ושלום לצאת נגד יהודי, חס ושלום שתהיה שייכות בלבבות יהודי, או לקפח את הפרנסה של מישוהו, כי רק על ידי שלום אנחנו נזכה להגאל, כפי שחכמינו הקדושים אומרים (דברים רבה ה, טו): "אין הקדוש ברוך הוא מנחם את ירושלים אלא בשלום", ו"אין הקדוש ברוך הוא מבשר את ירושלים שיהיו נגאלים אלא בשלום", שנאמר (ישעיה נב, ז-ט): "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אמר לציון מלך אלקיה, קול צפוף נשאו קול יחדו ירגנו כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, פצחו רגנו יחדו חרבות ירושלם כי נחם ה' עמו גאל ירושלם", אמן סלה.

כי מחלקת אחת קטנה דוחה מאה פרנסות, מאחינו בית ישראל (ליקוטי הלכות יורה דעה א, הלכות רבית הלכה ה).

אני מבקש ממך מאד, עכשו בשלשת השבועות, בימים של 'בין המצרים', שלא תתקוטט עם אף אחד, ותראה שבבית יהיה שלום, תהיה ותתן בבית, ותמיד תן מילים טובות, וכשאשתך מבקשת כסף לדברים של הבית, ולדברים שלה – תן לה, אל תהיה קמצן, תעשה הכל למען השלום; כי הסמ"ך מ"ם מחפש איפה הוא יכול לעשות סכסוך בין בעל ואשה, כך הוא מפיל את שניהם בעברות רחמנא לצלן.

על כן תקבל את העצה של הצדיקים הקדושים שאומרים שאף פעם לא יתוכחו עם האשה, ובדאי לא לדקור במלים. חכמינו הקדושים אומרים (בבא מציעא נט.), שצריכים להזהר מאד לא לפגוע באשה, "שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה", הטבע של הנשים הוא טבע רך, הן בוכות ונפגעות מהר יותר, ואם קשה לה, אתה מרגיש שאתה לא יכול וכו', תברח אל התורה, אם אתה תלמד תורה ותבכה אל השם יתברך – הכל יתהפך לטובה, כי הכל תלוי רק בבעל, כפי שחכמינו הקדושים אומרים (בראשית רבה ח, יח): "זכה", כשלומד תורה, מתנהגים במעשים טובים – "עזרתו", האשה מתבטלת לבעל, "לא זכה, כנגדו", ועוד יותר אומר הזוהר הקדוש (תיקון יד, דף לז): "עזר לו בעלמא דין", הן בעולם הזה, "ובעלמא דאתי", ובעולם הבא; כי הכל תלוי רק בבעל.

אחי היקר, עכשו בשלשת השבועות, בימים של 'בין המצרים', עליך להרפות מכל מחלקת, מחלקת

